

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Ireny Paterové a JUDr. Aleny Fintové ve věci

žalobkyně: **innogy Energie, s.r.o.**, IČO 49903209
sídlem Limuzská 3135/12, 108 00 Praha 10 – Strašnice
zastoupený advokátem Mgr. Kamilem Stypou
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Egerius telekomunikace s.r.o.**, IČO 49791931
sídlem Staré náměstí 133, 356 01 Sokolov

o zaplacení částky 19 391,81 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 6. 11. 2017, č. j. 12 C 238/2017-14

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadené části, tj. ve výroku II, mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 19 391,81 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 21 190,02 Kč od 7. 2. 2017 do 19. 5. 2017 a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 19 391,81 Kč od 20. 5. 2017 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Co do částky 1 200 Kč byla žaloba zamítnuta (výrok II) a žalované byla uložena povinnost nahradit

Shodu s prvopisem potvrzuje Ludmila Velková.

žalobkyni náklady řízení 1 768 Kč k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III). Po provedeném dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že požadavek žalobkyně na zaplacení částky 19 391,81 Kč je důvodný, neboť žalobkyně na základě smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny ze dne 10. 2. 2014 dodávala do sjednaného odběrného místa žalované elektřinu a žalovaná na označeném odběrném místě elektřinu odebírala. Pokud cenu odebrané elektřiny nezaplatila, byla k zaplacení zavázána. Soud zamítl požadavek žalobkyně na zaplacení nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč, když ze skutkových tvrzení žalobkyně nelze dovodit, zda náklad ve výši 1 200 Kč představuje náklad spojený s řízením o věci samé. Jelikož se žalobkyně k jednání nedostavila, nemohla být soudem poučena, aby uvážila, zda se bude domáhat náhrady nákladů s uplatněním pohledávky nebo zda se práva na tuto náhradu vzdá. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle zásady úspěchu ve věci.

2. Rozsudek soudu prvního stupně napadla žalobkyně včasným odvoláním, které směřovalo do výroku II rozsudku soudu prvního stupně, jímž byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 1 200 Kč. Namítla, že již v žalobním návrhu uvedla, že v souladu s ustanovením § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroku z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, uvedla, že požaduje rovněž náhradu nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky ve výši 1 200 Kč, neboť specifikovaná dlužná částka žalobkyně vyplývá ze závazkového vztahu mezi žalobkyní a žalovanou jako podnikateli. Náklady s uplatněním pohledávky vznikají již v okamžiku nastalého prodlení s peněžitým plněním mezi podnikateli, nejsou tedy na rozdíl od náhrady nákladů řízení podmíněny žádným soudním rozhodnutím, kterým by byl nárok přiznán. Nařízení vlády č. 351/2013 Sb. stanovuje jejich minimální výši, na kterou má věřitel nárok bez ohledu na to, zda vynaložené náklady tvrdí a prokazuje a dokonce i bez ohledu na to, jestli mu ve skutečnosti nějaké náklady vznikly. Citované nařízení vlády představuje implementaci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU z 16. 2. 2011 a musí být vykládáno v souladu s uvedenou směrnicí. Dle názoru žalobkyně má minimální částka stanovená nařízením vlády č. 351/2013 Sb. kompenzovat náklady, které vzniknou mimo samotné soudní řízení a náklady, které zahrnují například telefonní hovory s dlužníkem, písemné upomínky až po nutnost sjednat si externí finanční zajištění. Navrhla, aby rozhodnutí soudu prvního stupně bylo změněno tak, že žalovaná bude k zaplacení částky 1 200 Kč zavázána.
3. Odvolací soud přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně dle ustanovení § 212 o. s. ř. včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přihlédl k odvolání a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné.
4. Ustanovení § 513 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, stanoví výčet příslušenství pohledávky, jímž jsou úroky, úroky z prodlení a náklady spojené s jejím vymáháním. Tato úprava je doplněna nařízením vlády č. 351/2013 Sb., která v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. 2. 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích, stanoví minimální výši nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky, a to ve výši 1 200 Kč. Tato úprava se vztahuje pouze na vzájemný závazek mezi podnikateli a vzájemný závazek mezi podnikatelem a veřejným zadavatelem podle zákona upravujícího veřejné zakázky, je-li jeho obsahem povinnost dodat zboží nebo poskytnout službu za úplatu veřejnému zadavateli. Věřitel pak může v případě prodlení dlužníka s peněžitým plněním požadovat vedle zákonných úroků z prodlení také pevnou částku pokrývající náklady spojené s uplatněním pohledávky, přičemž do částky 1 200 Kč nemusí prokazovat, zda náklady do této výše skutečně vynaložili. Předmětem důkazního řízení by byl pouze požadavek na částku přesahující 1 200 Kč. Nárok věřitele na náhradu nákladů v minimální výši 1 200 Kč vyvstává i z důvodu nastalého prodlení s peněžitým plněním, tedy i v tom případě, kdy fakticky vynaloží v souvislosti s vymáháním pohledávky minimální či dokonce žádné náklady. Nárok na zaplacení částky 1 200 Kč není podmíněn žádným soudním rozhodnutím, jímž by musel být oprávněnému věřiteli nárok přiznán, nýbrž se jedná o příslušenství pohledávky. Tato částka proto může být uplatňována přímo i v tzv. předžalobních výzvách ve smyslu ustanovení § 142a o. s. ř., pokud jsou náklady spojené s vymáháním pohledávky uplatněny v soudním řízení a jejich existence je nezávislá na nákladech

vlastního soudního řízení.

5. V přezkoumávané věci žalobkyně v žalobě požadovala náhradu částky 1 200 Kč s odkazem na nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a s ohledem na výše učiněné závěry nebyla nucena výši těchto nákladů prokazovat. Soud prvního stupně tak nepostupoval správně, když žalobu o zaplacení částky 1 200 Kč zamítl s odůvodněním, že nebylo zřejmé, co žalobkyně požaduje a zda se náhrady nevzdá. Pokud žalobkyně již v žalobě uvedla, že částku 1200 Kč požaduje dle výše citovaného vládního nařízení jako náklady spojené s vymáháním, nejsou závěry soudu prvního stupně správné.
6. Odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně dle ustanovení § 220 o. s. ř. změnil tak, že náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky žalobkyni jako věřiteli přiznal, když právo na tyto náklady vzniklo již v okamžiku, kdy dlužník byl v prodlení s plněním svých povinností.
7. Rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení má svoji oporu v ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. a ust. § 150 o. s. ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná, avšak žalovaná odvolací řízení nezapříčinila, proto soud žádnému z účastníků právo na jejich náhradu nepřiznal, neboť by bylo nepřiměřenou tvrdostí zavázat žalovanou k náhradě nákladů řízení žalobkyni.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Plzeň 14. února 2018

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu